

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

.....

Főszerkesztő:

Benke Kálmán

Társzerkesztők:

Béky Zoltán, Karászló Dezső, Harsányi László

Felelős szerkesztő:

Horkay László

.....

TARTALOM: Radácsi György. — Képes Géza: Karácsonyeste a legációban. (Vers.) — Györy Kálmán: A halléi üstökös. — Császár József: Edítkez. (Dal.) — Darányi Lajos: Látások. — Béky Zoltán: Járom a világot . . . (Vers.) — Kardos Béla: Csárdás. — Mauks László: Szilveszter éjszakán . . . (Vers). — Irodalom. — Császár József: Magamról magamnak. (Vers.) — Diákadomák. — Hírek. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:
Egész évre ... 4 pengő
Félévre ... 2 pengő

XLII. évfolyam.

Január hó.

1927.

Most jelent meg:

A Pataki Diákvilág Anekdota kincse

Komáromi János közreműködésével
szerkesztette Panka Károly dr.

I. kötet. Kiadja a Sárospataki Diákok Orsz. Szövetsége. 1927.
Jóízű adomák, humoros históriák, diákréfák, versek, két
hosszabb, a diákéletet ismertető közlemény, számos történelmi adat a kiváló pataki diákokról és tanárokról, a
48-as diákok névsora stb.

A 270 lap terjedelmű kötet bolli ára 75.000 korona;
kapható a főiskola könyvkereskedésében.

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XLII. évfolyam.

Január hó.

1927.

Főszerkesztő:

Benke Kálmán

Társzerkesztők:

Béky Zoltán, Karázi Dezső, Harsányi László

Felelős szerkesztő:

Horkay László

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Radácsi György.

A főiskola tanári kara küldöttségileg üdvözölte dec. 31-én 80 ik életévének betöltése alkalmából. Mi messze, elszóródva, a szülei hajlékokban emlékeztünk egy-egy gondolattal Róla, szeretett tanárunkról. S hadd álljanak itt ezek az emlékező sorok, mint emlékjelek áldásos tanári munkálkodásáról s mint bizonyságok tanítványi hálánk s ragaszkodásunk mellett.

Hallottunk s tudunk gazdag munkálkodásáról, a közügyek terén folytatott sok és nehéz fáradozásáról, ahová „tiszteletből, szeretetből“ ment és ahol azért „szántogatott, vetetett reménységgel,“ bár „a tudomány csendes világába édesgette a lelke vágya.“ (Emlékjelek, Bizonyságok I. k. Az Olvasóhoz.) Maga is ki-kitért olykor erre a területre, hogy intsen, tanítson bennünket.

Ismerjük irodalmi munkásságát, fáradhatatlanságát, amellyel becsületet, dicsőséget szerzett annyira szeretett kollégiumának.

Mégis arról teszünk ez alkalommal bizonyságot, aminek tanúi voltunk; arról írunk, amit láttunk.

Megható volt látni, amint — még két éve is — megjelent alakja a déli kapunál s pihengetve jött fel, hogy óráit megtarthassa. Tanított mindaddig, míg Istene, kiről

mindig oly lelkesen tudott bizonysgot tenni, súlyos betegség által lehetetlenné nem tette számára a tanítást.

Minden eszközt megragadott abból a célból, hogy bennünk, jövődő papokban, felelősséget ébresszen hivatásunk iránt. Valami titkosan megérezett veszedelem jeleit látta ő, amely a közel jövőben próbára teszi egyházunkat, amelynek elhárítására jó pásztorai kell, hogy legyenek.

Nem hiába mondja előbb említett munkájában (VI. o.), hogy szive táblájára véste poraiban is áldott Mesterének szavait: „A sárospataki főiskoláért meg is kell halni, ha a körülmények úgy kívánják!” — csudálatos melegséggel is tudott kollégiumunkról beszélni, hogy ezt az elvet mi is magunkévá tegyük. Az iránta érzett szeretet sugallta e szavait: „Merengek múltján, érdeklődöm jelenének minden mozdulatáért, aggódom jövődjéért s nyújtani szeretném életét hosszú századokra.“ (I. m. II. k. 392. o.) S szive elszomorodott, ha látta, hogy mi, ifjú nemzedék, nem ismerjük eléggé az ősi hagyományokat, az ősi diákélet sok, divatból kiment, szép szokását.

Ő, aki rajongásig szerette a természet szépségeit s dicsérte Patak kies fekvését, nem tudta megérteni, hogy lehetnek közöttünk, már 8—10 éves pataki diákok között olyanok, akik még nem mászták meg mind a körülfekvő hegyeket s nem ismerik az utolsó zugig Patak határát. Mennyi szeretettel tárta elibük ilyenkor Br. Vay Henrikné lelkesült nyilatkozatát, aki a Mandulásról széjjeltekintve, lelkesültségében így kiáltott fel: „Ha én lehettem volna az a kísértő, akinek a Jézus Krisztust kellett megkísértenie, én idehoztam volna és az itt kínálkozó gyönyörűségekkel próbáltam volna megnyerni az isteni szívét.“ (I. m. II. k. 384. o.)

Amikor szeretettel emlékezünk róla, Istennek választott munkásáról, Istennek áldását kérjük élete hátralévő részére. A hű munkás jutalma, hogy az ő munkáján látja Istennek gazdag áldását. Ez a jutalma Radácsi Györgynek is!

A jó hirnév olyan, mint a tőke, ki egyszer megszerezte, később kamataiból él.

Eötvös.

Karácsonyeste a legációban.

*Alkony Hárman ülünk a kis szobában :
A pap, a papné, meg én. — Félhomály van.*

*Az óra, az örök-vándor ketyeg
Vonszolt ütemre tompán, reszketeg.*

*Nincs lámpafény, csupán a tűz lobog
S pattog, mint parányi csodadobok.*

*A tűz . . . a tűz bűg, mint gordonka hangja
S lágyan terül szét lángoló aranyja.*

*Beszélhettek : legszebb zene, hiába,
A tűz mélyen-bűgő melódiája,*

*Amelybe dohogón belebeszél
A részeg, csavargó kontrás : a szél . . .*

*— Tiszteletesné : szép időt megért,
Rajong a versekért, regényekért.*

*Pár hete csak, hogy férjhez ment a lánya,
Búsulva mélán és könnyezve bánja . . .*

*Mintha csak látná : szieszta, bús, esti,
(Hisz' tőle tanulta meg ezt szeretni)*

*Zongorájánál ül, a férje mellett,
Méla akkord bűg, — halk tündérlehellet . . .*

*— A tiszteletes bácsi adomázik
S közben-közben hevesen hadonászik.*

*Kedvenc tárgya : diákvilág, a régi,
Az ős-csínyeket lelkesen regéli . . .*

*Csak hallgatom, csak hallom, ám nem értem :
Egy fehér ház üzenet csendben értem.*

*A tűzbe nézek . . . izzik a parázs
S elbűvöl egy mélytitkú, szent varázs . . .*

*Száz pici emlék lelkemen rezeg,
Mint álom, mit szőnek angyulkezek.*

*Valahol . . . most . . . rámgondolnak, tudom.
Karácsonyfánál áll két kis hugom,*

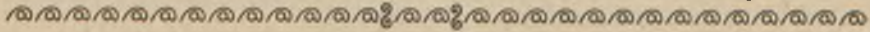
*Édesanyám . . . apám és férfi-bátyám
S én — messze . . . itt . . . bús-eihagyatva, árván . . .*

*— A tiszteletes végzi a beszédét,
Meggzlvja még szivarja csonka végét,*

*Amelynek rőt jénye arcára hull,
Nagyot szusszant, hangja nekibúsul:*

„ — Hm . . . más világ van már, legátus úr! . . . “

Képes Géza.

A halléi üstökös.

— Irta: Györy Kálmán. —

Már hetekkel azelőtt irtak róla az újságok magvas közleményeket, szenzációs jóslásokat, hogy így, meg úgy lesz, de az öreg diákok még mindig egykedvűen pipálgattak mohos kájerrel a vaskapunak dőlve; vagy ácsorogtak csuda nagy szeretettel a pletyka-dombon . . . Halléi üstökös!? — mordult fel bagóverte fogain keresztül Piritós — egyetlen mezei theologus — hát még mivel bolonditják ezt az árva világot? jobban érdekel engem, hogy a Gebi zsidó lányának szőke-e a szeme, vagy barna? — igaz-e Gyana komám? — miközben kivette harcsa bajusza alól a hosszú meggyfaszárat és meglökte vele az őszi szélbe merengő, öreg veretű, nagy jogászt: Hatvany Károlyt.

Hatvany azonban elordította magát, hogy: csend legyen! Tekintélyes alak volt, zengő hangjára felfigyeltek még a torna-téren labdázó, mendikánsok is. A nagy Gyana — mondták és halkabban viselkedtek . . . Piritós azonban most igen nehezen szivlelte el a letorkolást, nem azért, mert Hatvany jogász volt, hanem főképen azért, mert a háttérben ifjanc diákok is füleltek, akik előtt a tekintély fenntartása legalább is van olyan fontos, mint politikusok előtt az európai egyensúly.

Heves gesztussal kétfelé csapta hát néhány szál savóbajszát, szívott egyet az öblös pipatóriumából és úgy fújta rekedten Gyana felé: No, no, tán nincs igazam? A nagy Hatvany kicsinylőleg nézett el, a hordóhasú, köpcös Piritós felett, a hangját azonban megnyomta, hogy mindenki értse: A halléi üstökös csak hülyéket érdekelhet, én rá nagyobb hatással van a bor — a jó bor! . . . igaz-e, komám?

— Igaz! — zúgtak körül öreg és süldő diákok, mire a nagy Hatvany gladiátori szemmel nézett szét, élvezvén szentenciája irtó, nagy hatását.

Már úgy látszott, hogy Piritós elveszti a játszmát, de újabb theologuscapat érkezett és ezek az üstökös, illetve Piritós javára billentették a helyzetet. Nagy zenebona keletkezett, miből az a vélemény kezdett győztesen kimagaslani, hogy mégis csak törödni kell azzal az üstökössel, küldöttséget kell meneszteni a fogadására, mert már igen közeledik . . .

Ekkor már nagy csapatok övezték a vitatkozókat; kajzeros theologusok és szmokingos jogászok vagdalták egymást; igaz, hogy csak még szóval, de mi lesz itt Uram Isten, ha neki szilajodnak?! Egy ideig csak fékeztek magukat, de a nagy Gyana elkiáltotta magát, hogy: kuss! és azt a szerencsétlen tapintatlanságot követte el, hogy meglökte sétabotjával az orra alá pipákoló tisztas Piritóst, facér theologust. Hej, hogy a ragya verjen meg Gyana komám! — hörögte vad indulattal a meggyalázott öreg diák és ütésre emelte a rettenősen súlyos pipát...

Talán vér is folyt volna, minek megfékezésére egynéhányan jóhalálában futottak a közigazgató úrért, mikor éppen az idők teljességében megérkezett az ó-szeres Guttman úr és a diák-gyűrű közepibe furta magát. Bölcs tapasztalataira, miket még hajdani, de állítólagos csendőrkáplár korában szerzett, alábbhagyott az éktelen láрма és turáni átok támasztotta zaj... Kisimultak a bitang indulatoktól feldúlt arcok és a nagy Gyana engesztelőleg nyújtotta Piritós felé jogászi jobbát, mit az csak akkor fogadott el, mikor Gyana stentori bődüléssel kinyilvánította, hogy az ő Piritós komája igen derék diák és az üstökösről való vélekedése akceptálható... feltételesen.

Hogy mi ez a feltétel, sohse mondta, de Piritós megnyugodott, lekezelt, mert látta, hogy a süldő diákhad ámuló szemmel néz reá. Keményen fújta hát a csipős füstöt, mohos hátát a szögletnek támasztgatva és melengető, jól eső érzéssel vette tudomásul, hogy az üstökös ellenőrzésére választott bizottságban őt is elnökké emelték — Gyana mellé...

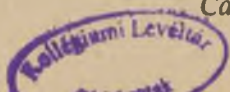
A részletek abban csúcspontosodtak aztán hogy egy alkalmas magaslati helyre, a Király-hegy tetejére vonul fel a bizottság a fejlemények, illetve az üstökös fogadására. Fejenként két liter unaloműző bor is meg lett szavazva a diákság zsebére, mit némi huzavona után nagy szivességgel vállaltak...

Ekkor már esteledett és hatalmas tábor nézte a bizottság elvonulását... a Király-hegy felé. Elöl nagy Gyana baktatott hű barátjával, a köpcös Piritóssal, mögöttük a többi bizottsági tagok; két oldalzsebükben egy-egy üveg bor jelezte a vállalat komoly voltát. És mert az erős torkú Lőrincz Laci vállalkozott, hogy a jelenségeket félóránként letülvolti a diák-város felé: azon éjjel igen kevesen hunyták le szemüket.

Jól is ment volna minden, de az a baj történt, hogy a két-két liter bort az első félórán leszopogatták és Mámor asszony karjaiba szenderedtek. Másnap aztán nagy kerülő-úton bujkáltak haza minden eredmény nélkül. Csak Piritós hirdette szemtelenül, hogy egyedül ő volt ébren a hegy oromatán és éjfél után néhány perccel lőtávolságra közelítette őt meg a halléi üstökös. Ki tudja, hátha igaza volt?!

A szeretet és imádat esztelen szertelenségébe esni: nem helyes; de viszont az esztelen, okatlan szeretetlenség még helytelenebb!

Carlyle.

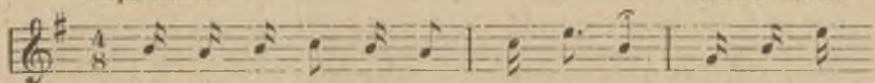

Edítkez.

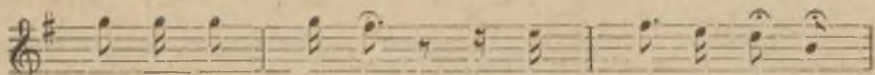
Reviczky Gyula.

Császár József.

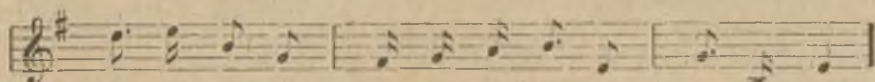
Tempo rubato.

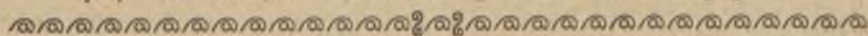
1. A - lig, hogy én jöt - tem, te men - tel Nem - is ta -
2. Csak egy - szer lát - ta - lak s szí - vem - ben Ú - tá - nad

lál - koz - tam ve - led Ke - zet se fog - tunk
só - hajt va - la - mi Oly e - de - sen, fá -

el - se mond - tam, Hogy meg - bü - vől - tél en - ge - met.
jon, me - ren - gőn Mint zon - go - rád - nak hang - ja - i.

Látások.

El-elnézem az iskolakertben az állomásra siető embereket. Némelyik néninek olyan nagy batyú van a hátán. Szinte látszik rajtok, hogy szeretnének leülni egy-egy útmenti lócára. De nem lehet! Hátha addig elmegy a vonat.

Ha szét tudnánk nézni azon az úton, mely Istenhez vezet, egészen más képet látnánk. Talán vannak is azon az úton elegenden, csak hogy nem kitartók. A legkisebb teher súlya alatt is leülnek pihenni. Aztán ülnek és panaszkodnak. Az idő halad, a remény elszáll, a közöny megkérgesedik s az élet hajnalán, vagy delén megszületnek a koravén, életunt, „félreismert“ geniek, megannyi regényalakok, témát nyújtva a hasonszerű sorsüldözött „Titánoknak.“

Szeretném ezeket az utóbbiakat egyszer a vonathoz siettükben feltartóztatni. És — ha aztán ökölbe szorult kezekkel rónának meg, hogy miattam nem érték el a vonatot — fülükbe dörögni, hogy attól nem félnek-e, hogy így járnak Isten országát illetőleg is.

*

Legnagyobb önzetlenség vak koldusnak alamizsnát adni. Ott koldulgat az uccasarkon. Odaérsz hozzá. Kezét feléd tartja s Isten nevében kér. Adsz neki. Utad úgy hozza, hogy többször is elmegy mellette. Ő mindig ugyanazzal az esdekléssel kér, mert azt hiszi, hogy más és más ember megy. Természetes: aznap többször nem adsz neki. S meglehet, hogy az előtte elhaladó könyörtelenek közül éppen a te cipőkopogásod után gondol egy szörnyű átkot... mert nem ügysz a nyomorult szavára.

Talán legtöbb ember Zakariás bűnét követte el. T. i.: kételkedett. Zakariás szörnyű módon megbűnhődött érte: megnémult.

Ha egyszer a kételkedés eme szörnyű büntetése utólnérné az egész világot s minden ember megnémulna: vajjon hány ember volna alkalmas a papi pályára s az igehirdetésre? Mert Máté 5:16 szerint így is lehetne „istentiszteletet“ tartani: „Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“

*

Egy temetőben két kifejezés ragadta meg figyelmemet. Az egyik egy márványemléken volt s így hangzott: „Itt alussza örök álmát X. Y. . . .“ A másik egy családi sírbolt tetejéről ezt hirdette: „Fel-tamadunk.“ Ha minden keresztyén következetesen keresztyén volna s az emberi gondolkodás nem volna alávetve a tévedés lehetőségének, akkor azt kellene hinnünk, hogy az előbb említett márványemlék a Krisztus Urunk születése előtti időből való.

*

Az általános emberi vélekedés úgy tartja, hogy a bölcs alázatos hajtott fejtartással jár s csak a hiú és balga néz kevély merészséggel az ég felé. Önkéntelenül is milyen mély igazságot érvényesítenek ezek a hiú és balga emberek testtartásukkal. Mintahogy a növények, ha élni akarnak, leveleiket a nap felé fordítják, úgy ők is — ha néma dácából is — a minden ajándékok hazájára függesztik szemeiket.

Darányi Lajos.

~~~~~

Járom a világot . . .

*Járom a világot sápadt, komor fővel,
Megtárgult inakkal, meggyöngült erővel.
Bolyongok untalan . . . csak megyek, csak megyek . . .
— Hátha megtalálom, azt, amit keresek, azt, amit keresek.*

*Nézem a földet, hátha keble rejti,
Kérdezgetem hol van? . . . De nem tudja senki.
Úgy gyötörnek, tépnek, kinzó, fájó sebek . . .
— De én azért megyek, csak megyek, csak megyek.*

*Körülöttem lobog a pokolnak lángja,
Fojtó füstje testem, lelkem által járja.
Köröttem nyomorgók, szenvedők, emberek . . .
— Mért rájuk sem nézek? Mért megyek? Csak megyek?!*

*Ifjú vagyok s mégis olyan nagyon vén,
A szívem megfagyott az élet zord telén.
Lelkem úgy égeti, úgy bántja, úgy marja
Bensőmnek valami rettentő fájdalma.*

*Érzésem, reményem darabokra tépve,
Ki tudja, hogy merre csapongnak a szélbe . . .
— Azokat hajszolom, azok után megyek;
Széles e világon nyugalmat keresek, nyugalmat keresek . . .*

Béky Zoltán.

Csárdás.

Odakinn foltos talárban jár az Ősz a vérszín fák alatt. A természet ezerharsonájú aranykürtjén bánatos takarodó szől, az őszülő avar felett fehér nyírek fejfákként állnak s ágaikról sárga levelek — aranypénzek hullnak. Ezüsfáról aranylevél

Már a Hegyalján túl jár. Köpenyének rongyai a bokrokon maradnak, az őszi haldoklás szinfóniája halkul, fakóbbá lesznek a színek s egy hideg, átlátszó reggelen a Beszkidek felől fehér felleg bodorodik s lassan szürkül minden. A házak, fák a kerts csendet muzsikálva, halk zenére hullni kezd a hó, a hó. És fehér lesz minden. A siró csatorna, a kapufa, a kerti fák sora. Bundáikban a lilába festő szürkéségben lágyak lesznek a kiálló ághegyek, merész házormok. Letompul minden szeglet, minden vonal. A hulló hó zenéje még az özönlő diákok zsongását is halkítja s a főiskola öreg órájának kongása mintha messzi, rubinborral töltött pince mély torkából hangzanék.

. . . egy diák a hóba nyúl, keze labdarózsaformájú hógömböt formál: elröptül az első, tizedik, ezredik hógolyó. Hócsata! Sietve menekülök. Ott szemben a nagytemplommal, a főutcán egy alacsony ház ablakán függöny rezdül, halk kacagás hallik, egy piros bőbitás fej tűnik el. Valaki neveti Floridor menekülését az izgalmas hócsatából . . .

Ilyenkor ha délután lesz, duruzsoló kályhás szobában a tűzpattogás gyors ritmusára aranyhíntó gördül asztalomra s én hipp-hopp — gyémántsarkon csodakapu fordul — Meseországban járok... és mese szövődik-fonódik. Hosszú, drágamíves-csodahímes lánc lesz belőle. Nektek adom, nem merem őrizni Félek, hogy az emlékek kincsházában zugos, sötét sarokba kerül s mesék csudaállatja, csűf feledéspókja szó-szó s emlék volt, emlék nincs.

*

— Krák, szkrű, prük, haptic! E sok értelmetlen kiáltás Zombory nemzetes úr torka mélyéről jött. Még egyszer megdörzsölte szemét s nagyot kiáltott: Te János Te. gyere csak ide! A János Te! bűnbánó arccal állt a felborult szánkó mellett. Az árok mélyén a hóban három alak kecmergett. Egy nagyon kövér, egy nagyon sovány és egy helyeske. A nagyon kövér Zombory nemzetes úrasszony, a helyeske Zombory Zsuzsika kisasszony és a soványka Johann Mayer kirurgus úr volt. Először a mamát szabadították ki, azután Zsuzsikát s legvégül Johann urat.

Ebadtát, hadd evickéljen Ökigyelme egy kicsit a puha, friss hóban!

De István, mit csinálsz vendégeddel! szólalt meg zordonan a nemzetes asszony.

Minek jött velünk! kacagott Zsuzska.

A német az oka mindennek Nemzetes Uram, az fogta meg a gyeplőt, mérgeledött Te János.

Johann Mayer úrnak csak a két kapálódzó lábszára látszott egy rémséges hókupacból. A felborulásnál először kemény kürtőkalapja nyomódott bele a hóba, azután két válla, majd a dereka, a végén csak két lába meredt elő. Persze mindez villámgyorsan történt s a kirurgus úr először borulva fel szánnal, úgy gondolta, hogy a pokolig meg sem áll. Pedig dehogy! Máris húzták. Egyik lábát maga a nemzetes úr, a balt pedig János, sunyin mosolyogva.

Hopp! Künn volt. A kürtőkalap azonban benn maradt a kupac fenekén s Johann úr mindenáron ott akart maradni, mondva: kalap nélkül bálba mégsem mehet. Mert hát a pataki farsangi nagy diákbála mentek. Ő inkább visszamegy negyednapi járőföldre gyalog.

De bizony olyan bolondot már csak nem tesz! Itt az én házi-sapkám, tegye ezt a fejére! Felülni! Vezényelte a nemzetes úr. Víg csilingeléssel siklott tova a szán, kanyarodóban a hó porzott utána.

Mayer úr szégyenkezve húzta be fejét a százgallérbe. Ott visszahangzott fülébe Zsuzsika kacagása s a csengők is ármányosan ezt csilingelték:

Minek jött! Minek jött!

S ő, aki mindig a legutolsó bécsi módi szerint öltözött, a pataki nagybál napján házsisipkában hajtattott végig az utcán s hogy keserűsége teljes legyen, egy bohókás diák hógolyóval fején találta s Zsuzsika ismét csak kacagott.

Hiszen farsang volt Patakon!

Dehogy is jött volna ő el ma Patakra a diákok mókás báljára: a farsangi diákbálra; de a mai nappal nagy tervei voltak. Nem is nagyobb és nem is kisebb, mint Zsuzsika kezét akarta ma egy lágyzenéjű, andalító bécsi valzer hangjai mellett megkérni. Pedig ha tudta volna! Zsuzsika az elindulásnál János Te nek egy pohár bort, egy bőrszivart s egy forintot adott és János fülébe sugott valamit, mire János csak annyit mondott: a Nemzetes úrtól minden felborulásért pedig egy pofon jár . . . de csitt!

Benn Patakon elváltak. Tehát a viszontlátásra 7 óraker, búcsuzott Johann úrtól Zombory nemzetes asszony, a hú szövetséges.

A zenészek már pengettek. A nagy szála felső sarkában ült a nemzetes asszony férjével és Zsuzskával. A nevető lány mellett jobbról a kirurgus úr (a mama tolta oda), balról egy diák.

Zsuzska szép volt. Ezerfodros, tüllvállkendős, fehér ruha volt rajta. Kassáról hozták a varrónét s János Te! éberségének (?) köszönhető, hogy meg nem ették a madámot a farkasok, mert útközben ő is a hóba zökkent. Zsuzska volt ebben is a ludas s János a

mester. Zsuzska mellén virágcsokor illatozott. A deréktől a vállig ért. Amolyan patakiás, nagybálos, kicsit kicsit eljegyzős csokor volt. Csupa-csupa illatos virág a télben. Mellette a széken németes bukét hevert. Tetején csókolódzó galambpár ült. Persze, hogy ezt meg Johann Mayer kirurgus úr szánta eljegyzős bukétnek. Pozsonyból hozatta a gyorspostával s egész úton ezért reszketett. Pedig szegény, ha tudta volna! . . .

Még csak nem is sejtette.

A diák úr — mert Zsuzsika másik lovagja Nagy Bence theologus úr. volt ünnepi követ, Zombory úr testi-lelki jóbarátja — keményen állta a harcot. Könnyen! Kinek mellén ott illatozott a csokor, az az ő pártján volt.

Körbe sétáltak a párok. Zsongva, beszélgetve. Oh, van-e szebb, mint báli éjszakán kar a karban sétálni s szépeket mondani. Szerelmes huncutságokat sugdosni és nagyokat kacagni semmiségeken. Ti szép pataki báli éjszakák! Zsuzska is sétált volna, de kettővel nem akart, Bencével — félve édesanyjától — nem mert, Johann úrral meg félt, meg ségyelte is magát. Hol ide, hol oda köszönt. Szervusz! Csókollak Sári! Bejöttetek? Be! — Nézd a huncut Bencéjét, a legszebb leány az övé! — Zsuzsi, honnan vetted a diákot? — Fogtam! — Hát a németet? kiáltott egy ármányos diák a szála másik végéről. Az jött magától! felelt az ismeretlen visszhang neki.

Johann úr rosszul volt Száz nevető diákarc s Zsuzska kacagó két szeme. Ez még jobban bolondította, amaz megörjítette.

A hangászok pengetni kezdtek. Lány valzer első akkordja szakadt fel a cimbalom szívéből.

Johann úr Zsuzsika elé lépett a nemzeti asszony bátorító pillantásától buzdítva. Finoman, módisan meghajolt. Jobb karját keccesen behajlítva szólalt meg:

Remélhetem e turt Zsuzsika Nagysám?!

A zene már szólt.

Zene szól, csuda szép.

Ide szállj, oda lépj.

Zsuzska Bencére nézett, azután hagyta, hogy Mayer úr táncba vigye. Most, határozta el merészen Johann úr s Zsuzsika füléhez hajolt.

Bence látta, hogy itt a perc.

Ácsi cigányok! kiáltott egy hang s a zene lehullt, a párok ijedten megálltak. Bence állt a hangászok mellett.

Kisasszonyok! Diákpajtások! Tegyük emlékeztetéssé az 18... évi bálunkat azzal, hogy német táncot nem járunk!

Éljen, Éljen! kiáltozott a szála táncraváró fiatalsága. Csárdást! csárdást! parancsolt már a diákság, a százfejű szörny. Johann úr elsápadt. Csárdást ő nem tudott. Vége mindennek. Egy gyűlölt hang szólalt meg mellette: Szabad Zsuzsika? Vártam Bence! s a

víg ütemére már a terem közepén járta Zsuzsi és Bence. Mayer úr szédülő aggyal keresett kijárást a gyors csárdást ropó, fűrgelábú kisasszonykák és diák úrak között.

Még a karos gyertyatartók pataki gyertyái is vígabban lobogtak. És tombolva járták a ropogós, pattogós, pataki diákos, kicsit duhajos, parányit pityókos, szépséges szép magyar táncot.

*

Legáción voltam. A paplak ebédlőjében sült alma lágy illata terjengett, az asztalon birsalma sajtja biborlott üvegtálon, öreg, hasas üvegben a Királyhegy aranyán a kályhatűz rezdülő fénye csillant. A téli estén két fej hajolt össze. Talán csók is csattant, tanuja nem volt. Az ajtó csikordult, mi szétrebbentünk, de Zsuzska még ennyit sugott gyorsan :

Anyus volt !

Mert Nagy Bence tiszteletes úr vendége és ünnepi követe voltam.

Kardos Béla.

~~~~~

Szilveszter éjszakán . . .

Borzalma az elmúlásnak
A szívembe szánt s rám kacag.
 Forró vágyak . . . dalcsoadék,
 Multat üző harsonák . . .
Ma velem álmok játszanak . . .

Idegen a nagy világban
A Holnapok büszke hőse.
 Rongyokban is glóriás,
 Törpék között óriás.
Kit elátkoz minden őse . . .

A Hiúság nem tömjénez,
Ám csinálnak a déli bábok
 S hogy a Tegnap elhagyott,
 Várom a szűz Holnapot . . .
. . . Jobb napot tán én is látok . . .

Hány leánynak esküdöztem
Dalt, szerelmet, álmot, hitet? . . .
 Tudta minden ósapám :
 „A lány csalfa valahány,
Bibor takar koldús-szívet!“ . . .

Hordozom a Sors keresztjét . . .
A súly alatt könnyű patazkik

És az Élet hahotáz :
 „Jaj-szívedben gyász tanyáz!“ ...
 ... S lesznek újra véres lakzik ...

Szívárványhid Mult Jövő közt
 Szilveszter éj ... tündér-álmom ...
 Reméljek-e valamit? ...
 Feleml és szól a hit :
 „Tavaszz zsendül téli tájon!“ ...

Mauks László

~~~~~

Irodalom.

A Pataki Diákvilág Anekdotalincse. Komáromi János közreműködésével szerkesztette Panka Károly dr. I. kötet. Kiadja a Sárospataki Diákok Országos Szövetsége. Budapest, 1927. 8r. 270. o. Épen egy esztendeje mult, hogy megjelent Komáromi Jánosnak Pataki Diákok című regénye, örömet szerezve az Alma Mater minden jóakarátú fiának s ime az Anekdotalincs megjelenésével a Kollégiumnak megint örömmünnepe van: Találkozóra jöttek össze fiai. Nem 10 esztendő érettségi találkozóra, még csak nem is 50 évesre, de mind ennél kedvesebb találkozóra: 400 esztendő jókedve, humora, mosolya, egész diákélete adott találkozót egymásnak. Eljöttek a legregebbi pataki diákok, a XVI. század hosszú tógájú fiai, azután a későbbi idők híres tanárai, tanítványai. Itt van maga a híres öreg Comenius is tanítványaival együtt, itt vannak pártfogói, a fejedelmi Rákóczyak, eljöttek a bujdosás éveinek diákjai, kemény, nyakas diákok, némelyikük még Heidelbergában is megfordult, de ide örök jókedvet, ifjú pataki diákszívet hozott. Itt van ama híres Kövy professzor tanítványaival, az országháborító Kossuth-al, meg a pajzán Csokonaival. Nem hiányzik a német tudása miatt „tokosnak“ csúfolt kis diák Kazinczy Ferenc sem, sem az álmodozó kis mendikáns Tompa Mihály, találkozóra jöttek ők is sok száz esztendő diákjával találkozni. Azután jönnek azok, akiknek hiányzik fél keze fél lába, jönnek a szabadságharc pataki diák honvédei, sebzetten, bekötött fővel, de ifjú, vig diákszívvél. Itt találják a híres műbíráló és költő tanárt Erdélyi Jánost Szemere Bertalant, Kossuth miniszterelnökét, azután Pósa Lajost, Zempléni Árpádot; még csak az áldott tollú Gárdonyi Géza sem hiányzik a pataki diákok díszes táborából. Bizony bátran névsort lehetne olvasni közöttük. Most nem fugálnak, most találkozóra jöttek. Mindnek van valami mondani valója, mind hozott valami ajándékot az Alma Materének, életének egy-egy kedves, derűs emlékét, jó kedvét, amit a Kollégiumtól kapott s most annak késő fiainak adja oda. Ennek a találkozóznak összehordott kincse, jó kedve, pataki diákszíveken keresztül sugároz felénk abból a könyvből, amit „Anekdotalincsnek“ nevezünk.

Kincs nekünk ez a könyv, valóban drágakincs: 400 esztendő kincse, melynek termőföldje az ősi Kollégium, a maga tiszta, nemes életével, munkásai pedig egytől-egyig mind pataki diákok, akiknek a lelkén keresztül árad felénk az ősi diákjókedy, az örök ifjúság. Ha valaki meg akarja tudni, mi az a diákélet, mi az a tradíció, hát olvassa el ezt a könyvet, 400 esztendő diákjainak biztonságtevését, azt hiszem, ebben mindent megtalál.

Találjon ebben a könyvben minden kritikus mást, mi pataki diákok azt látjuk, hogy a pataki diáknak minden szomorú sorsában, keserűségében, bánatában van egy örök nagy kincse: a bizakodása, a jókedve és az életereje, amit drága örökségképen kapott Kollégiumától.

És úgy látom, szükségünk is volt már erre a könyvre. Nem voltunk mi már olyan gondtalan boldog diákok, mint ezek a régiek, — mint ahogy sok minden megváltozott azóta — csak a szívünk volt ifjú és derűs. A Pataki Diákvilág Anekdotalincseiben úgy érezzük, hogy réges régen porladó, de egykor jókedvű diákelődeink vállunkra teszik a kezüket, mondván: „mit búsúlsz kenyeres?” aztán mintha szólnának mi hozzánk is: Kezdjetek jókedvetekkel újabb 400 esztendőt!

A mi részünkről, mostani pataki diákok részéről, kritika helyett csak szívből jövő köszönet illesse az Anekdotalincs összegyűjtőit, akik teleszórták Barla Jóska útját virágokkal, nem száraz préselt emlékekkel, de most is virító üde jókedv virágokkal. Kívánjuk, hogy keltsék is ezek fel a jókedvet, életerőt, bizakodást, az Alma Mater iránti forró szeretetet, Barla Jóska útjának minden vándorában, minden pataki diák szívében.

Idősb pataki diák.

Szigethy Ferenc: Szavalókönyv. (Sylvester kiadás, 1926.)

Kedves ajándékot hozott nekem karácsony előtt a posta... Szigethy Ferenc költő-pap új verskötetét, a *Szavalókönyvet*.

A szép külső, értékes belsőt takar: Szigethy Ferenc szive-vérének drága csordulásait.

Könyvét négy részre osztja. Vallásos költeményeiben ráismerünk a lelkes, derék, tisztaszívű ref. papra. Ezekben a versekben a mélység felé lendül Szigethy papi lelke, itt-ott megcsillan a filozófiai magasság is, melyet kedvesen ölel át a szív zengő érzése, puritán szeretete. A szent könyvek idézete neki egy-egy téma, amit saját lelke üvegén átszűrve tár elénk hófehér köntösben.

Hazafias költeményeiben is bátran áll küzdőterén a költő, bár itt ereje gyengébb, művészete halványabb színű: hiányzik innen a rapszódikus hevület erőssége, mindazonáltal itt, ezekben a versekben is megmutatja a költő erejét.

Annál szebbek vegyes költeményei, melyekben már a művészi tökély magassága felé tör. „Egy szál krizantémhoz” c. verse, egész kis műremek. Kár, hogy ebbe a ciklusba olyan kevés versét vette be a költő! A gyermekversek, köszöntők is kedves apróságok.

Imái és énekei az igazi ref. öntudatot zengik. Megkap bennük

az ősi zsoldárok zamatja és őseréje. Mélyen megzendülnek szíveinkben és sokaig ott zengenek még.

Szigethy Ferencnek ez az ötödik kötete: jelentős és babéros irodalmi stáció, a szivnek, erőnek és észnek diadalma. Meg vagyunk róla győződve, hogy ezt az értékes kötetet is szeretettel fogadják majd az illetékes irodalmi körök. A magunk részéről csak örülni tudunk — ennek a kedves karácsonyi ajándéknak.

Radványi Sándor

Irodalmi délután.

A folyó hó 16-ára jelzett irodalmi délután a város közönségének, a főiskola tanári karának és ifjúságának meleg érdeklődése mellett zajlott le. Az irodalmi délután középpontjában Komáromi János, a néhány évvel ezelőtti pataki diák s ma már országos hírvé regényíró és Dr. Molnár Imre, a Nemzeti Zenede tudós és művész professzora állottak.

Komáromi Jánostól már nagyon sok szép dolgot olvastunk és hallottunk. Nagyon örülünk, hogy alkalmat ad nekünk, hogy saját előadásában is élvezhessük művészetét. Így még mélyebbre lopja magát lelkünkbe. Jelen alkalommal a „Szambori leány“ című novelláját olvasta fel a hallgatóság legnagyobb lelki gyönyörűségére. Olyan volt ez, mint egy darab eleven élet, mely a szemünk előtt lüktetett.

Molnár Imre ritkább vendég nálunk, de azért ő sem ismeretlen. Ő a magyar dalról tartott előadást, melyben a tudományos és művészi szerepeket olyan harmónikusán tudta egyesíteni. Ismertette a magyar dal fejlődését, sajátosságait a különböző korokban és hatásuk alatt s az egyes korok jellemző darabjait elő is adta s ezáltal tette mindnyájunkra kellemessé és gyönyörködtetővé előadását. Ezt a délutánt Patak kultúrelétének pirosbetűs napjai közé sorozzuk.

Incze Gábor: Jó az Isten Sylvester kiadás, 48. oldal.

Incze Gábor még nem nevezhető közismert igehirdetőnek, de neve egyre gyakrabban jelenik meg az egyházi lapok hasábjain. Irodalmi téren is egyre gyakrabban találkozunk termékeivel.

Ez a predikációs kötet Incze Gábor igehirdetésének 11 darabját foglalja magában. E beszédek alkalmiak, közönségesek vegyesen s van közöttük egy-két halotti elmélkedés is. Szerző e beszédeket, mint az az alattuk levő jegyzetekből megállapítható, más-más helyen mondotta el s így e kötetnek antológia jellege van. Ez a körülmény szerzőnek előnyököt, de ugyanakkor nehézségeket is nyújtott. Az alkalmak, az igének különböző helyeken való hirdetése megadják — részben — az igehirdetés anyagát, irányát, nagyon alkalmasak pillanatnyi hatások létrehozására, de ritkán lesznek az életfolytatás elhatározó motivumaivá, mert ennek feltétele, vagy legalább is nagy mértékben segítője az igehirdető s a gyülekezet között létrejött lelki kapcsolat. Mindezeket figyelembe véve a beszédek eléggé sikerültek. Előadása szemléletes, szeret képpel, történetekkel dolgozni. Erre szüksége is

van, mert beszédei olykor elmélkedő, elmélyülő jellegűek. A feldolgozott anyagnak néha biztosabb ura is lehetne s a beszédek belső fegyelmeztségét illetőleg továbbfejlődését várjuk. —i.

Baltazár püspök a Lélek és életről

Dr. Baltazár Dezső püspök úr a következő kitüntető sorokkal üdvözölte lapunk munkatársát, dr. Hegyaljai Kiss Gézát, Lélek és élet c. kötete megjelenése alkalmából:

„... Tudománytölkéd és írói készséged úgy mennyiségben, mint minőségben újra nagyot és szépet hozott elő Lélek és élet c. egyházi beszéd-köteted útján. Büszke örömmel iktatom be ezt a könyvet is a magyar kálvinista géniusz által eljegyzettek és választottak irodalmi arzenáljába. Gratulálok szép munkádhoz! Stb.“ ...

A prédikációs kötet nekem osztalott ki ismertetés végett. Legjobb tudásom s lelkiismeretem szerint igyekeztem eleget tenni feladatomnak. Megállapításaimat továbbra is fenntartom. De hogy ez részünkről elvi megállapítás volt csupán, a személy kérdésének teljes kikapcsolásával, mi sem mutatja jobban, minthogy a teológusok közül 27-en vették meg a kötetet s rokonszenvünk egy cseppet sem csökkeht H. Kiss Gézával szemben. *Horkay László.*

Református Diákmozgalom. A magyar ref. diákok *Soli Deo Gloria* szövetségének lapja. Szerkesztő: *Szöke Imre*; felelős szerkesztő és felelős kiadó: *Pap Géza*. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. Múzeum-körút 10. II. em. 12.

A ref. diákontudat erősítéséért s a diáklélek tartalmasabbá tételéért harcoló lap januári tartalma: *Töltéssy Zoltán*: Egész szívvel eszményeink szolgálatában. — *K. N. J.*: Áldásos ismétlés. — *Szigorú reformátusok* (Ujévi levél). — *Meghívó* a *Soli Deo Gloria* téli diák-kongresszusára. — *Árokháty Béla*: Az „örök város“. — *Csanádyné Nemes Irma*: A Mester lábainál. — *A ref. diák és a sport* (Két diák levele). — *Dr. Makkai Sándor*: Kisértet és Géniusz (Elbeszélés). — *Könyvismertetések*. — *Szabó Imre*: Igy se jó, úgy se jó.

Ifjú Erdély. Havonkint megjelenő ifjúsági lap. Kiadja a *kolozsvári ref. theologia* ifjúsága. *Előfizetési díja* egész évre 140 lei.

Változatos és gazdag tartalommal jelent meg e nagyra hivatott, fontos sznrepet betöltő lapnak decemberi száma: *Dr. Gönczi Lajos*: Adventi tanács. — *Dr. Kristóf György*: Széchenyi és a mai ifjúság. — *Reményik S.*: Hét vezér. — *Járosi Andor*: A mi szentjeink. — *Szilágyi Dezső*: Egy elrabolt nadrág. — *Reményik S.*: Tea-rózsa. — *Szabó Sámuel*: Ifjú szív vén proféciája. — *Sir Oliver Lodge*: Üzenet az ifjúságnak. — *Rovások*. — *Hol kell nevetni?* — *Leányoknak*. — *Somvirág*. — *Szöke Sándor*: Gróf Bethlen Miklós. — *Vékás Lajos*: Kirándulás a Szent Anna-tóhoz. — *Tóth Ferenc*: Jómra vált, Uram. — *A mi munkánk*. — *Dr. Tulogy János*: A floridai ciklonról. — *Rejtvények*. — *Kicsengetés után*. — *Szerk. üzenetek*.

Pápai Kollégiumi Lapok. Felelős szerkesztő és kiadó: *Horváth Endre*. Társ szerkesztők: *Sándor Pál* és *Tóth Endre*. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Pápa, Ref. Kollégium.

Szeretettel köszöntjük e lapot megindulása alkalmából, amely a velünk testvér-kollégium élő s eleven életéről tesz bizonyosságot. Kollégiumi lap ez, amelyik beszámol az egyetek munkájáról, a kollégiumi testnevelésről, a cserkész-munkáról s amellelt irodalmi rész tartkítja tartalmát. Decembri számának cikkei: *Dr. Antal Géza*: Kollégiumunk Karácsonya. — *Vasady Béla*: Karácsony Amerikában. — *Mátyás Lajos*: Karácsony Angliában. — *Boda József*: Berliini levél. — *Varga Gyula*: Damaskusi úton

Megjelenő könyvújdonságok. 1927 márciusában jelenik meg a *Soli Deo Gloria Szövetség* kiadásában *dr. Makkai Sándor* erdélyi püspök, kiváló író „*Ady tanulmánya*,” amely 70—80 oldalon tárgyalja az Adyt ért összes vádakát és megállapítja versei alapján igazi értékét. Aki 1927 febr. 15 ig előjegyez reá és befizeti csekken (Ref. Diákmozgalom, Budapest. 41 381. sz.) a pénzt, az 2 pengőért kapja meg. Bolti ára 2 pengő 80 f. lesz. Aki 10 előfizetőt gyűjt, ingyen kap egy példányt.

A *Szövétnek Kiadóvállalat* előfizetést hirdet *Fiers Eleknek* „Isten pénzügyei“ című sajtó alatt levő könyvére. A hívő adakozás és áldozatkészség érdekében való argumentumoknak egész fegyvergyűjteménye csillog ezekben az írásokban. A sorok mögött Krisztus birodalmának egy olyan vámszedőjére bukkanunk, aki átkozottnak tart minden pénzt, amit nem hitből kínálnak fel Isten dicsőségére. A naplószerű írás során *példákat* találunk s e *megtörtént esetekből* kiviláglik, hogy Isten pénzének más a törvényszerűsége, mint a világ pénzének. A magyar literatúrában — tudunkkal — még nem jelent meg ilyen tárgyú könyv. Előfizetési ára 1 P 20 f. Az előfizetés *határideje*: jan. 31. Az előfizetési ár 52.437. sz. csekken is beküldhető vagy postautalványon a MEKDSZ „*Szövétnek*“ kiadóvállalata Budapest, VII. Hársfa u. 59/b. címre.

Mindkét könyvre előfizetéseket lapunk is továbbit.

Horváth Lajos: Muzsikaszó. Pápa, 1926. 105 oldal.

A költészet mezején az ő lantpengetése pacsirta-zengés. Verseinek zenei lüktetése beleolvad a levélhullásba, mintha a nagy minden-ség minden csodáját szívén keresztül nézné. Sem témakörének, sem stílusának azért nincsenek „vakmerő nekifeszülései,” mert az idealizmus örök lámpása világít szívében. Így minden költeménye egy lüktető lélekdarab. Nem hiába mondja a „Muzsikaszó”-ban:

„Mélyen a szívemben csodás zene szunnyad.”

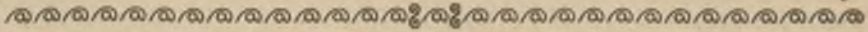
Ez a csodás zene rezonál vissza a kötet minden darabjából. Nemcsak néz, hanem látva érez. Szíve a szemében van, keze pedig a lant húrjait pengeti „Virág nyiláskor,” „Akácfa virágzáskor,” úgy-hogy „A vén tölgyfa” ami „Látója: múlt,- jelennek és jövőnek“

beszél; de „Nem érti azt más senki, — csak mi ketten“ . . . Ott van a „Halál“ . . . Ott van a „Balogh Mariska,“ amely népies ballada-szerű aláfestéseivel tragikus szépségű . . .

Aki szereti a szépet és ragaszkodik a költészet ideális értékéhez, aki egy-két álmodó órát akar szerezni magának, az forgassa ezt a könyvet szeretettel.

Kapható Pápán, a Főiskolai könyvnyomdában. Ára 30 ezer korona.

Cs. J.

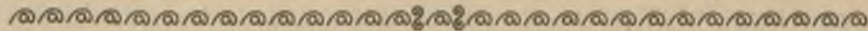

Magamról magamnak.

*Fénysugár voltam anyám szemén,
Rózsapír-tündér egy lány arcán,
Imádság voltam a bűn tüzén
S száguldó kobold az ősz harcán.*

*Most! . . . lidérc lettem! . . . örült szívü! . . .
Lángszemü vár a gond avarán.
Rongy a koporsón! . . . koldus vagyok,
És mégis Erdély! . . . az én arám . . .*

Császár József.

Diákadomák.

Egyik husvétii mendikációm alkalmával történt velem az alábbi eset:

A sok elmondás után annyira véremmé vált kis versem, hogy utóbb már oda se figyeltem, mikor mondtam, hanem gondolatom jobbra-balra elkalandozott. Különösen a falvédőket olvastam a házakban a vers mondása közben nagy szeretettel. Egy vénasszonynál cifra falvédő ragadta meg figyelmemet Magamfeletten gyönyörködtem benne s azon kaptam rajta magamat, hogy versembe belemondtam feliratát: „Nem vagy legény rózsám.“ Ijedtemben nyomban vágtam rá a rimet s így alakítottam versemet:

*Nem vagy legény rózsám.
Jézus a keresztfán
Volt, szólt egy cigánylány,
Szivemből óhajtám.*

S ezt oly érzéssel találtam mondani, hogy a vénasszony sírásra fakadt s nagy meghatottságában megtoldta a kikészített 500 koronát még egy 100 koronással.

(Nagy Lajos V. g. t. közlése.)

*

Történet órán Nagy Lajos ősiségi törvényéről folyt a felelés. A tanár urat jó megérezése nem hagyta cserben, sikerült egy készületlen embert „kicsipni.”

— No fiam, mit mond Nagy Lajos törvényében? — adta fel a jóakaratóú kérdést.

A fiú távollról hallott valamit harangozni s így próbálta megfogalmazni a törvény lényegét:

— Nagy Lajos kimondja, hogy a nemes ember *halála után* nem rendelkezhetik szabadon vagyonával.

(Nagy Lajos V. g. t. közlése.)

*

Magyar nyelvből írtak dolgozatot a IV. osztályban. A drukkoló menduroknak azt kellett kifejteni Arany: Toldijának megfelelő része alapján, hogy: „Bajnokmódon viselkedett-e a cseh Toldival szemben? Persze röviden. Egy fiú spártaiakat megszegyenítő rüvidséggel így végezte el feladatát:

„Nem viselkedett bajnok módon a cseh, mert Toldi megszorította a kezét.”

(Nagy Lajos V. g. t. közlése.)

*

Latin közmondások voltak felhagyva a III. osztályban. A tanár úr felelésre szólított fel egy gyereket, kinek nem akart menni az a latin. Persze közmondást sem tud mondani. Kis várás után a tanár úr már veszi ceruzáját s ekkor a mendur végső kétségbeesésében e mondással segít magán:

Éli, éli lámmá sabaktáni! — (Krisztus Urunk kiáltása a kereszten: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem.)

*

Egy nagyon is kezdő filozófus a filozófiai kollokviumon szegény Sokrates emlékéét is meghurcolta, akivel tudvalevőleg méregpoharat itattak ellenségei. A faggatások közben ezzel a könnyű kérdéssel lepi meg professzora:

— Milyen halállal halt meg Sokrates?!

— Beleugrott az Etnába! — intézte el a faggatott.

~~~~~

Hirek.

Munkatársainknak s olvasóinknak boldog s békeességes új esztendőt kíván
a Szerkesztőség.

Maklár Pap Miklós ny. gimn. tanár f. hó 10-én töltötte be 80. évét. A főiskola tanári kara küldöttségileg kereste fel s fejezte ki szerencsekívánatait. Tisztelői is

számosan felkeresték ez alkalommal a teljes testi és lelki frissességében levő ősz tanárt, kinek jószágos gondosságát s jó nevelői eljárását mindig szeretettel em

getik fel tanítványai, ha róla beszélnek. Mi is szeretettel köszöntjük s emlékezzünk róla ebből az alkalomból.

Eljegyzés. *Kiss Marikát*, dr. Kiss Sándor ügyvéd leányát dec. 24-én jegyezte el *Oláh István* sárospataki s.-lelkész. — *Rácz Évikét*, dr. Rácz Lajos theol. igazgató leányát, dec. 25-én jegyezte el *Vacsy István* munkácsi s.-lelkész. — *Lorenz Médit*, néh. Lorenz Róbert tábornok leányát, f. hó 23-án jegyezte el *ifj. dr. Rácz Lajos* ügyvéd, lapunk volt társszerkesztője, Budapesten. — Gratulálunk!

H. Bathó János, ny. főiskolai ének- és zenetanár, *Pesterzsébeten* szerepelt egy jól sikerült vallásos estély keretében. Néhány dalát („Kárpáti hegyeken . . .”, „Leszedték a turulmadárt”) adta elő harmóniumon s énekelt a híres Bathónótákból, melyeket országszerte ismernek és énekelnek. Szereplését lelkesen ünnepelte a szépszámú közönség.

Gulyás József, gimn. tanár, f. hó 12-én olvasott fel a Budapesti Philologiai Társaságban: „Csonkoni újonnan előkerült fordításai” címen.

A félelmi szünet jan. 30—febr. 2 ig fog tartani, hogy a gimn. ifjúságnak is lehetővé legyen téve, hogy a téli konferenciákon megjelenjenek.

Ajándékok a főiskolai könyvtárnak. Örömmel adunk hírt róla, hogy *Komáromi János*, a jeles elbeszélő, a Petőfi-Társaság tagja a főiskola iránti tisztelete jeléül a főiskolai könyvtárnak ajándékozta *Pataki diákok* c. kedves diákgregényének kéziratát — *Rohoska József* ny. theol. tanár 212 kötet könyvet, *dr. Salacz Lajos*,

spataki községi orvos pedig édesatyja hagyatékából 85 kötet könyvet adományozott a főiskolai könyvtárnak.

Lelkészbeiktatások. *Gönczy Pál* s.-lelkész a *kajdanói* (Bereg vm.) ref. egyház hívta meg egyhangúlag lelkészévé. Beiktatása dec. 19-én történt meg. — *Zsiros József* most megválasztott ondi ifjú lelkésznek, Közlönyünk volt felelősszerkesztőjének beiktatása e hó 23-án volt nagyszámú tisztelői s barátai részvételével. Mindkét éndiák testvérünknek szívből gratulálunk s Isten gazdag áldását kérjük lelkészi munkájukra.

Február 19-re tervez műsoros estéllyel egybekötött táncmulatságát az *Akad. Olvasó-Egylet*. Reméljük, nálunk az influenza nem fog oly erős méreteket ölteni, hogy megakadályozza megtartását. Az Olvasó Egylet elsőrangú művész s irodalmi erőket óhajt a műsoron szerepeltetni, hogy biztosítsa az estély kívánt nivóját. — Főiskolánkban ezidőszereint egy influenzás beteg van.

Istentiszteletek a főiskolában. Karácsony után megkezdődtek a főiskola imatermében a külön ifjúsági istentiszteletek. Predikációkat tartottak: f. hó 9-én *Marton János* theol. tanár, 16-án *Szabó Zoltán* h. theol. tanár, s 23-án *Benke Kálmán* főiskolai szénior.

A karácsonyi legáció alkalmából az *ünnepek sorrendje* így alakult: 1. Putnok, Velezd, Hét, Dubicsány, Bánréve (370 pengő), 2. Diósgyőr, Diósgyőr-Vasgyár (290 pengő), 3. Szerencs, Legyesbénye (240 pengő), 4. Szikszó, Vadász, Aszaló (200 pengő). A legkisebb ünnep volt Maklár, Andornak (20

pengő). A tiszántúli ünnepek Patak számára nagyon bizonytalanok. Úgy, hogy kívánatos volna ottan a hovatarthatóságot rendezni. A Felvidék elvesztése miatt az ünnepek annyira megfogytak, hogy már a VII. gimnazisták fele ünnep nélkül maradt, ami jelentékeny anyagi veszteséget jelent, annál érzékenyebb veszteség hát számunkra a Tiszántúlon való folytonos térvészés.

Előfizetéseiket beküldték: Szabó András Mezőkeresztes 8 P. Dr. Ambrus István Sajószentpéter 6 P. Janka Károly Cigánd, Janka Géza Geneve 5—5 P. Putnok Pál Tiszaluc 480 P. Dr. Szánthó Gyula Csorna, Okruczky Tamás Kelenföld, Oroszlánosi Törös Andor Bp., Bajusz Imre Megyaszó, Ujszászy László Rákospalota, Elek

József Sajóbabony, Baksy István Szikszó, Németh Gábor Kispest, Kiss Ernő Saújhely, Nádházy Bertalan Diósgyőr-vasgyár, Elekes György Bp., Tapay Zsazsa Miskolc, Pataky Ili Miskolc, Fekete István Tiszadob, Dr. Vitéz Gödöz Lajos Putnok. Fejes Irénke Miskolc, Szentimrey Gyula Gibárt, Teleky László Debrecen 4—4 P. Kocsis János Hernádbüd. Báró Vay Elemér Alsózsolca 320—320 P. Emődy László Saújhely, Ref. gimn. Arany J. Önk.-kör Nagykőrös, Takács Mihály Felsőábrány, Svetkó János Sárospatak, Szilágyiné Farkas Vilma Vajdácaska, Urbán Barna Sárospatak, Almássy Bözsike Megyaszó 2—2 P. Sütő Kálmán Megyaszó 4 P. Dr. Vitényi Miklós Szerencs 8 P.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

K. Nem haragudnánk meg, ha néha egy-egy cikk alakjában is gondolnánk reánk. Szeretettel köszöntünk.

dr. G. N. L. Kecskemét. Könyvének ismertetése közbejött akadályok miatt jövő számunkra maradt. Szíves elnézését kérjük.

„Féljétek és dicsőítsétek az Istent!”

Jel. 14., 7.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Főző László IV. é. hh.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Csicsery József
cserépkályhaüzeme
Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégebb és legnagyobb.
Alapított 1902-ben.

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-
álló kaolinból a legújabb modern stíl-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöltekn.

Kályhámért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaórség szállítója!

Cim:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Kitüntette Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

Kossuth Lajos-uca 29-ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van. csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltekn.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltekn.

Rádió állomás.

Vidékiek találkozóhelye!

Karácsonyi és újévi ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
'Time Is Money'
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, díszlágyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek** mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak.

Vidékre **választékot** készséggel küldök!!
Varrógépek és kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközöletnek

Sárospatak,
a Patikaközzel szemben.

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének *m o d e r n* műtermében.

Czeisler Izidor

divatárúháza

Sárospatak

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermekharisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárúk, illatszerek, pipere, férfi- és női feherneműk.

Neumann Mór

Állandó raktár:

férfi-, női- és gyermekharisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, csipkék, rövid- és kötöttárúk,

illatszerek, pipere,
férfi és női feherneműk.